

μ'εσαιωνικό—πειός ξέρε!—στούς τρομαχτικούς καιρούς που ζούμε—δὲ σταματήση κάθε δρόμο πρὸς τὸ φῶς. Ἐλπίζω καὶ πιστεύω πῶς τὸν αἰῶνα τοῦτο θὰ τόνε στεφανώση ἡ δόξα μιᾶς νέας ἑλληνικῆς ποιητικῆς τέχνης, ὑπέριπτης, πὸς θὰ εἶναι ἀξεχώριστα καὶ ποίηση εὐρωπαϊκῆ πρώτης γραμμῆς. Ἐλπίζω καὶ πιστεύω πῶς ὅταν ἔρθῃ πάλι τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ σύλλογος αἰωνόβιος τότε ὁ «Παρνασσός» καλέση, καθὼς τώρα, τοὺς ριγτέρους του γιὰ νὰ τιμήσουν τὴ μνήμη τῶν ἐκλιπόντων ποιητῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος», μπροστὰ σ' ἐκεῖνων τὸν ἔγχο καὶ τὸ φέγγος, οἱ διαλεχτοὶ τοῦ τραγουδιοῦ πὸς μνημονευτήκαν ἕνας ἕνας ἀπὸ τὸ Βῆμα τοῦτο, καὶ οἱ κορυφαῖοι μέσα σ' αὐτοὺς ἀκόμα, δὲ θὰ φκίνονται παρὰ σκοτεινοὶ προφήτες καὶ ταπεινοὶ πρόδρομοι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΑΜΑΣ

Ο ΦΑΟΥΣΤ

Ὁ κ. Κ. Χατζόπουλος μᾶς χάρισε ἐπιτέλους τὸ διαλεχτὸ του ἔργο πὸς χρόνια τὸ περιμέναμε, τὴν ἀριστουργηματικὴν ἀληθινὰ μετάφραση τοῦ «Φάουστ». Ἡ ἔκδοση τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶναι τιμὴ γιὰ τὰ νεοελληνικὰ γράμματα, γιὰ τὴν ἄποδοσιν πρὸς τὴν ἀρετὴν τῆς ἀποδοσῆς καὶ μὴ τῆς ἀποδόσεως. Ὁ κ. Χ. πὸς τὴν δούλεψ, ὅπως ξέρετε νὰ δουλεύει αὐτός, πάνου ἀπὸ δέκα χρόνια, πὸς τὴν ἄλλαξε καὶ τὴν ξανάλλαξε, ὅσο νὰν τῆς δώσει τὴ σημερινή της μορφή, πὸς καὶ αὐτὴ τὴ χαρακτηρίζει πὸς λιγδολογὸ πρόλογό του γιὰ «δοκιμὴ» καὶ ὄχι γιὰ «τελειωτικὴ μορφή», ὁ κ. Χ. λοιπὸν μὲ τὸ ἔργο του αὐτό, τὸ «μνημειακό», μᾶς ἀπόδειξε πῶς πλούσια εἶναι ἡ δημοτικὴ μας γλῶσσα καὶ ἰκανὴ ἀποδώσει μὲ σαφήνεια καὶ μ' ὁμορφίαν καὶ τὰ πὸς ὑψηλὰ νοήματα πὸς καταπλημμυρίζουν τὸ ἔργο τοῦ Γκαίτε.

Σήμερα τὴν ἀναγγέλλουμε ἀπλῶς τὴν ἔκδοση, ὡς γεγονὸς—δὲν τὴν κρίνουμε. Οἱ ἀναγνώστες μας τὴν ἔχουν κρίνει ἀπὸ χρόνια, γιὰ τὸ ἀπὸ χρόνια τυπώνονται κομμάτια της μέσα σὸς «Νουμά». Σήμερα τυπώνουμε τὴν «Ἀφιέρωση» πὸς μόνον ποιητῆς καὶ γενικὰ καλλιτέχνης σὰν τὸν κ. Χατζόπουλο μὸς πορῶσε νὰ τὴν ἀποδώσει μὲ τὴν ἴσην δύναμιν καὶ ὁμορφίαν.

Τρεμουλιαστὲς μορφὲς ἔρχεστε πίσω
σεῖς πὸς νωρὸς εἶδε ἡ ματιὰ ἡ θολή.
Νὰ δοκιμάσω ἐδῶ νὰ σὰς κρατήσω;
Τρέφει ἡ καρδιά μου ἐλπίδα ἀπατηλή;
Ὅρμάτε! Νὰ μὲ ἀδράξετε ὡς ἀφύσω,
ὡς βγαίνετε ἀπὸ ἀντάρα γύρω ἀγνή;
σπαράζοντας τὸ στήθος ξανανιώσει
στὴ μαγικὴ πνοὴ πὸς σὰς φουντώνει.

Βλέπω εἰκόνες καιρῶν εὐτυχημένων,
καὶ ἀγαπητοὶ ἴσκιοι βγαίνουν μπρὸς σὰ μιὰ
ἰχθὺ μύθων παλιῶν μισσοβησμένων,
ἀγότη πρώτη καὶ φίλια ξυπνὰ.

ὁ πόνος ξαναξεί, τὸν μπερδεμένο
τῆς ζωῆς δρόμο ὁ θρήνος πάει ξανά,
καὶ μὸς λείπει τοὺς καλοὺς, πὸς γελασμένοι
στὴν εὐτυχία τους, πρὶν μὸς εἶναι χαμένοι.

Ὅσοι τοὺς ἔχον τὰ πρῶτα εἰπωμένα,
τὰ κατόπι τραγούδια δὲ θ' ἀκούν·
τὰ πλήθη πᾶνε πρὸς τὰ εὐλογημένα,
ὁμὲ ὕβρησμένοι οἱ πρῶτοι ἀγοὶ σωπούν.
Ὁ πόνος μὸς ἀντηγεί σὲ πλήθη ξένα
πὸς μὲ τρομάζουν καὶ ὅταν μὸς παινοῦν,
καὶ ὄσους ἔχει ὁ σκοπὸς μὸς εὐχαριστήσει,
ἀκόμα ἂν ζοῦν, σὸς κόσμῳ ἔχουν σκορπίσει.

Καμὸς ξεμαθημένος πρὸς μὲ ἀδράζει
κατὰ τὴ σφαῖρα αὐτὴ τὴ μυστικὴ,
τὸ τραγούδι μὸς τώρα τρεμουλιάζει
μὲ ἀπὸ θολὸ σὸς ἄρπα αἰολικὴ
ριγὸς μὲ ἀρπᾶ, δάκρυ σὸς δάκρυ στάζει
καὶ μαλακώνει καὶ ἡ καρδιά ἡ σκληρὴ
ὁ τι ἔχον τὸ θωρῶ μακριὰ σὰ βάρη,
καὶ ζωντανὸ μὸς γίνεται ὁ τι ἐχάθη.

Ὅσο γιὰ τὴν ἔκδοση—εἶναι μιὰ εὐγλωττὴ ἀπάντησι
στὸν κ. Ξερόπουλο πὸς τὸν κατηγορήσε γι' ἂν ἀ-
λίστητο.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ.

ΧΑΪ ΝΕ

ΤΟ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΟ

Εἶναι βασιλιάς! Γιὰ θρόνον
ἔχει πράσινο βουνὸ
τὸ βοσκοπούλο. Τὸν ἥλιο
ἔχει στέμμα φωτεινὸ.

Καὶ σὰ πόδια του τ' ἀρνάκια
Μπαμπακόστηθοι αὐλοκοί.
Σὰν ἱππότες κορδωμένοι
τὰ μοσάρια παρὰ κεῖ.

ἔχει μέσα τὸ παλάτι
θέατρα καὶ μουσικούς
Κατσικάκια, ἀρνὰ καὶ τραγοὺς
Μὲ κουδούνια καὶ μὲ αὐλοὺς,

Κ' ἔλτα καὶ καταρράχτες
Μὲ τὴ γάργαρη λαλιά
Κι' ὄλα γλυκονανουρίζουν
Σιγανὰ τὸ βασιλιά.

Μὲς σὸς ὕπνον του τὸ στέμμα
Βρίσκει ὁ βασιλιάς βαρὺ
Καὶ τὴ νιὰ βασιλίσσά του
Στ' ὄνειρό του λατάρει.

«Τὴν ἀφρόπλαστὴ ἀγκαλιά σου»
λέει «Ρήγας νὰ χαρῶ
«Μὲς σὰ μάτια σου τὰ πλάνα
τὰ βασιλεία μὸς νὰ βρῶ».

ΜΙΝΕΡΒΑ